

Conxa Comas Riu

REFLEXIONS. DONES I POLÍTICA

Les dones teníem a dintre les organitzacions polítiques majoritàriament, potser en alguna no, un paper molt subsidiari. És a dir, nosaltres teníem el paper que recollíem la informació, érem activistes. A l'hora de sortir al carrer a fer coses, sí, es comptava amb nosaltres, però en aquelles discussions teòriques —teoritzants jo diria—, que duraven hores i hores, interveníem poc.

A això, que té una vessant molt poc afalagadora, perquè demostra molt que ni se'ns era escoltades, jo també li dono una vessant positiva, en el sentit que mentre els homes teoritzaven sobre elements molt abstractes del canvi de la realitat i el que passaria i el que no passaria, amb silenci s'estava produint la que —penso jo— ha estat realment la transformació social més gran de tots aquests anys, que és el canvi de rol i de paper de les dones.

Perquè nosaltres veníem ja d'una tradició teòrica claríssima, i que si havíem llegit la Betty Friedan, la Simone de Beauvoir. Llavors hi havia una base en la que sí que havíem llegit, les dones, però d'això no es discutia en els partits polítics. Fins que, naturalment, el 76 es produeix *lo* de les Jornades Catalanes de la Dona. A partir d'aquell moment tothom es va adonar que allà hi havia una mobilització possible de tot un seguit de gent.

Jo penso que el paper de les dones dins els partits va ser un paper molt secundari. Moltes presidien comitès, però eren sempre d'ajuts als presos polítics, de solidaritat amb... Però papers en les cúpules directives etc., això no es produeix fins després, amb la democràcia i amb les quotes que comencen a incorporar-se realment en els òrgans directius, les dones.

Sí que dintre els comitès comarcal, local, hi havia alguna dona, evidentment, en funció de la seva militància al moviment obrer, en el moviment veïnal, però penso que sempre va ser un paper realment secundari.

Per això penso jo que a mi no em van arribar mai a detenir, perquè jo era dona de... Jo crec que mai va passar —o potser sí, perquè hi havia prèvies que en fan pensar que sí que sospitaven alguna cosa—, però a mi no em van detenir perquè era més la dona, la companya de...,

Web "Les últimes detencions del franquisme a Manresa (octubre-desembre 1975)"
<http://www.memoria.cat/detencions1975>

que no pas una possible militant que tingués informació a les mans. I, per tant, tampoc era important de detenir-me a mi, penso.

<http://www.memoria.cat/detencions1975>

ASSOCIACIÓ MEMÒRIA I HISTÒRIA DE MANRESA